

TASAVALLAN POLIITTISESTA TILANTEESTA

*Selostus Donin ja Kaukaasian kommunististen
järjestöjen alueneuvottelussa Vladikavkazissa
lokakuun 27 pnä 1920*

Toverit! Lokakuun vallankumoukseen asti eräissä Länsi-Euroopan sosialistipiireissä vallitsi vakaumus, että sosialistinen vallankumous voi tapahtua ja voitaa ennenkaikkea kapitalistisesti kehittyneissä maissa, jota paitsi eräät arvelivat, että sellainen maa on Englanti, toiset pitivät sellaisena Belgiaa j.n.e. Mutta melkein kaikki sanoivat, että kapitalistisesti takapajuisissa maissa, joissa proletariaatti on vähälukuinen ja heikosti järjestynyt, kuten esimerkiksi Venäjällä, sosialistinen vallankumous ei voi alkaa. Lokakuun vallankumous kumosi tuon katsantokannan, sillä sosialistinen vallankumous alkoi nimenomaan kapitalistisessa suhteessa takapajuisessa maassa, s.o. Venäjällä.

Edelleen, eräillä Lokakuun vallankumouksen osantotajilla oli vakaumus, että sosialistinen vallankumous Venäjällä voi voittaa ja tämä voitto voi olla pysyvä vain siinä tapauksessa, että välittömästi Venäjän vallankumouksen jälkeen alkaa syvällisempi ja perusteellisempi vallankumouksellinen purkaus Lännessä, mikä tukee ja sysää eteenpäin Venäjän vallankumousta, ja oletettiin, että tällainen purkaus alkaa

ehdottomasti. Tapaukset kumosivat tämänkin katsantokannan, sillä sosialistinen Venäjä, joka ei ole saanut välitöntä vallankumouksellista tukea Lännen proletariaatilta ja on vihamielisten valtioiden ympäröimä, on ollut olemassa jo kolme vuotta ja kehittyä menestyksellisesti edelleen.

On osoittautunut, että sosialistinen vallankumous voi ei ainoastaan alkaa kapitalistisesti takapajuisessa maassa, vaan myöskin voittaa, kehittyä edelleen ja olla esimerkkinä kapitalistisesti kehittyneille maille.

Neuvottelukokouksen päiväjärjestykseensä ottama kysymys Venäjän nykyisestä tilanteesta saa täten seuraavan muodon: voiko Venäjä, joka on jätetty enemmän tai vähemmän oman onnensa nojaan, joka on määrätynlaisena sosialismin keitaana ja joka on vihamielisten kapitalististen valtioiden ympäröimä, voiko tämä Venäjä pitää puoliaan edelleenkin, lyödä ja tuhota vihollisiaan samalla tavoin kuin se on tehnyt tähänkin asti?

Tämän kysymyksen ratkaisemiseksi on ennenkaikkea selitettävä ne tekijät, jotka ovat turvanneet ja voivat edelleenkin turvata Neuvosto-Venäjän olemassaolon ja saavutukset. Nämä tekijät ovat kahdenlaisia: vakinaisia, meistä riippumattomia tekijöitä, ja muuttuvia, ihmisistä riippuvia tekijöitä.

Ensimmäisiin tekijöihin meidän täytyy lukea ensiksikin se seikka, että Venäjä on äärettömän, valtavan suuri maa, jonka alueella voidaan pitää kauan puolia perääntymällä epäonnistumisen tapauksessa sisämaahan, jotta voimien kokoamisen jälkeen voitaisiin siirtyä uudelleen hyökkäykseen. Jos Venäjä olisi Unkarin tapainen pikku maa, jossa vihollisen voimakas

rynnistys ratkaisee nopeasti maan kohtalon, jossa on vaikea manöveerata ja jossa ei ole minne perääntyä, jos Venäjä olisi tuollainen pikku maa, niin sosialistisena maana se olisi tuskin voinut pitää näin kauan puoliaan.

Edelleen, on olemassa vielä toinen, myöskin vakinainen tekijä, joka edistää sosialistisen Venäjän kehitystä. Tämä on se seikka, että Venäjä on eräs niistä maailman harvoista maista, jolla on maan sisällä runsaasti kaikenlaisia polttoaineita, raaka-aineita ja elintarvikkeita, siis maa, joka on riippumaton ulkomaista polttoaineen, elintarvikkeiden y.m. puolesta, maa, joka voi tulla toimeen tässä suhteessa ilman ulkomaita. Epäilemätöntä on, että jos Venäjä eläisi vieraalla viljalla ja polttoaineella, kuten esimerkiksi Italia, niin se olisi joutunut kriittilliseen asemaan heti toisena vallankumouspäivänä, sillä olisi tarvinnut vain saartaa se, niin se olisi jäänyt viljatta ja polttoaineetta. Mutta Ententen toimeenpanema Venäjän saarto iski ei vain Venäjän etuihin, vaan myöskin itse Ententen etuihin, sillä viimeksimainittu jäi ilman venäläistä raaka-ainetta.

Mutta vakinaisten tekijäin ohella on olemassa vielä muuttuvia tekijöitä, jotka ovat yhtä välttämättömiä Neuvosto-Venäjän olemassaololle ja kehitykselle kuin vakinaisetkin. Mitä nämä tekijät ovat? Ne ovat tekijöitä, jotka turvaavat Venäjälle reservit. Asia on niin, että Venäjän ja Ententen välisessä ankarassa sodassa, jota on kestänyt jo kolme vuotta ja voi kestää vielä kolme vuotta, tällaisessa sodassa taistelureservejä koskeva kysymys on ratkaiseva kysymys.

Minkälaisia ovat Ententen reservit?

Minkälaisia ovat meidän reservimme?

Ententen reservejä ovat ennen kaikkea Wrangelin sotajoukot ja niiden nuorten porvarillisten valtioiden nuoret armeijat, jotka eivät ole vielä toistaiseksi „luokkaristiriitojen myrkyn“ tartuttamia (Puola, Romania, Armenia, Gruusia y.m.). Ententen heikkona kohtana on tässä suhteessa se, että sillä ei ole omaa vastavallankumouksellista armeijaa. Vallankumouksellisen liikkeen vuoksi Lännessä se ei voi lähettää Venäjän kimppuun omia, s.o. englantilaisia, ranskalaisia ja muita sotajoukkoja, minkä vuoksi sen on pakko käyttää vieraita armeijoita, joita se rahoittaa, mutta joita se ei voi täydellisesti oman mielen mukaan käskää kuin omia armeijoitaan. Se seikka, että nuo armeijat toimivat Ententen ohjeiden mukaan, ei lainkaan kumoa niiden kahnausten olemassaoloa, joita on ja tulee olemaan Ententen ja niiden valtioiden kansallisten etujen välillä, joiden sotajoukkoja Entente käyttää hyväkseen. Rauha Puolan kanssa, joka solmittiin Ententen kuiskutteluista huolimatta, todistaa vielä kerran tuollaisten kahnausten olemassaolon. Ja tämä seikka ei voi olla horjuttamatta Ententen taistelureservien sisäistä voimaa.

Ententen reservejä ovat toiseksi ne vastavallankumoukselliset voimat, jotka toimivat meidän armeijoittemme selustassa ja järjestävät erilaisia sissihyökkäyksiä ja muita esiintymisiä.

Vihdoin on olemassa vielä Ententen reservejä, jotka toimivat Ententen orjuuttamissa siirto- ja puolisiirtomaissa, noissa maissa alkavan vallankumouksellisen liikkeen tukahduttamisen tarkoituksessa.

Me emme edes puhukaan itse Euroopassa olevista Ententen reserveistä kaikkien ja kaikenlaisten skorpionien muodossa, aina II Internationaleen saakka, joiden tarkoituksena on sosialistisen vallankumouksen tukahduttaminen Länessä.

Venäjän reservejä on ennen kaikkea Punainen Armeija, joka on muodostettu työläisistä ja talonpojista. Ententen palkkaamista ja ostamista armeijoista Punainen Armeija eroaa siinä, että se taistelee oman maansa vapauden ja riippumattomuuden puolesta, että sen edut sulautuvat yhteen sen maan etujen kanssa, jonka puolesta se vuodattaa vertaan, ja sen hallituksen etujen kanssa, jonka toimintaohjeiden mukaan se taistelee. Siinä on Neuvosto-Venäjän perusreservien sisäinen ehtymätön mahti.

Venäjän reservejä ovat toiseksi ne vallankumoukselliset liikkeet Länessä, jotka kehittyessään kasvavat sosialistiseksi vallankumoukseksi. Epäilemätöntä on, että ilman tätä vallankumouksellista liikettä Länessä Ententellä olisi omat vastavallankumoukselliset sotajoukot ja se uskaltautuisi suoranaiseen sotilaalliseen puuttumiseen Venäjän asioihin.

Vihdoin Venäjän reservinä on se kasvava kuuhunta Idässä sekä Ententen siirto- ja puolisiirtomaissa, joka kasvaessaan avoimeksi vallankumoukselliseksi liikkeeksi Idän maiden vapauttamiseksi imperialismin ikeestä uhkaa jättää Ententen ilman raaka- ja polttoainelähteitä. Tulee muistaa, että siirtomaat ovat imperialismin Akilleen kantapää, johon kohdistettu isku saattaa Ententen kriittilliseen asemaan. Epäilemätöntä on, että vallankumouksellinen

liike Idässä luo Ententen ympärille epävarmuuden ja hajaannuksen ilmapiirin.

Sellaiset ovat meidän reservimme.

Minkälainen on näiden tekijöiden historiallinen kehitys?

Vuonna 1918 Neuvosto-Venäjä käsitti sisä-Venäjän, joka oli eristetty raaka-aine-, elintarvike- ja polttoainelähteistä (Ukraina, Kaukaasia, Siperia ja Turkestan) ja jolla ei ollut vankkaa armeijaa eikä Länsi-Euroopan proletariaatin tukea. Silloin Entente saattoi puhua suoranaisestä sotilaallisesta puuttumisesta Venäjän asioihin, minkä se tekikin. Kahden vuoden kuluttua Venäjä näyttää jo aivan toiselta. Siperia, Ukraina ja Kaukaasia Turkestanin kanssa on jo vapautettu. Judenitsh, Koltshak ja Denikin on murskattu. Osa nuorista porvarillisista valtioista (Suomi, Eesti, Latvia, Liettua ja Puola) on tehty puolueettomaksi. Denikinin armeijan rippeet (Wrangelin armeija) ovat häviön partaalla. Vallankumouksellinen liike Lännen maissa on nousemassa ja lujittaa taisteluelintään — III Internationalea, ja Entente ei uskalla enää haaveilla suoranaisestä sotilaallisesta puuttumisesta Venäjän asioihin. Vallankumouksellinen liike Idässä Ententeä vastaan kasvaa nostäen esiin perusvoimanaan vallankumouksellisen Turkin ja luoden oman taisteluelimensä — Toiminta- ja propagandakomitean¹⁰⁷.

Lyhyemmin sanoen: Ententen reservit hupenevat päivä päivältä, Neuvosto-Venäjän reservit lisääntyvät.

On selvää, että nyt, vuonna 1920, mahdollisuuksia Venäjän tappioon on vähemmän, verrattomasti

vähemmän, kuin kaksi vuotta sitten. On selvää, että kun Venäjä kesti kaksi vuotta sitten Ententen rynnistyksen, niin sitä paremmin se kestää sen nyt, jolloin Venäjän reservit kasvavat taistelun kaikilla aloilla.

Merkitseekö tämä, että sota Ententen kanssa lähenee loppuaan, että me voimme panna aseet syrjään, laskea sotajoukot hajalle ja ryhtyä rauhanajan työhön?

Ei, ei merkitse. Entente, joka karvain mielin tyytyi Puolan kanssa solmittuun rauhaan, ei kaikesta päätellen aio laskea aseitaan, vaan aikoo nähtävästi siirtää sotanäyttämön etelään, Taka-Kaukaasian alueelle, ja on täysin mahdollista, että Gruusia, Ententen jalkavaimon velvollisuuksia täyttäen, ei kieltäydy tekemästä palvelusta Ententelle.

Ententen on nähtävästi ahdasta olla maapallolla yhdessä Venäjän kanssa, toisen taikka toisen puolen on tuhouduttava, jotta maapallolla vakiintuisi rauha. Jos kysymys on siten, jos Entente asettaa sen siten — ja se asettaa sen vain siten, — niin on selvää, että Venäjä ei voi panna aseita syrjään. Meidän on päinvastoin ponnistettava kaikki voimamme pannaksemme liikkeelle maan kaikki voimat uuden iskun torjumiseksi. Punaisen Armeijan, maamme vapauden ja riippumattomuuden puolustajan, voimistaminen ja lujittaminen, Lännen sosialistisen vallankumouksen kaikinpuolinen tukeminen, vapautuksensa puolesta Ententeä vastaan taistelevien Idän maiden tukeminen kaikin voimin ja kaikin keinoin, — sellaisia ovat meidän päiväjärjestyksessä olevat velvollisuutemme, jotka meidän on täytettävä horjumatta ja koko tarmolla, jos haluamme voittaa.

Ja me varmasti voitamme, jos täytämme tunnollisesti nuo velvollisuudet.

Lopettaessani puheeni haluaisin muistuttaa eräästä seikasta, jota ilman vallankumouksen voitto Lännessä olisi sangen vaikea. Tarkoitan elintarvikevarastojen luomista Lännen vallankumousta varten. Asia on niin, että Lännen valtiot (Saksa, Italia y.m.) ovat täydellisesti riippuvaisia Amerikasta, joka varustaa Eurooppaa viljalla. Vallankumouksen voitto noissa maissa saattaisi proletariaatin elintarvikepulaan heti seuraavana vallankumouspäivänä, jos porvarillinen Amerikka kieltäytyisi varustamasta niitä viljalla, mikä on täysin todennäköistä. Venäjällä ei ole erikoisia elintarvikevarastoja, mutta määrätynlaisia varastoja se voisi kuitenkin koota, ja kuvatun elintarviketilanteen näköalan mahdollisuuden ja todennäköisyyden vuoksi olisi nyt heti asetettava kysymys elintarvikevarastojen muodostamisesta Venäjällä Lännessä olevia tovereitamme varten. Eräät toverit eivät kiinnitä tähän kysymykseen riittävästi huomiota, mutta sillä, kuten näette, voi olla oleellinen merkitys vallankumouksen kululle ja lopputulokselle Lännessä.